

Η ΕΝ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΕΙΡΗΝΗ

● **Τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτου
Κύκκου καὶ Τηλλυρίας κ.κ. Νικηφόρου**

κατοντάδες χρόνια, πρὶν γεννηθεῖ στή Βηθλεέμ ὁ Ἄρχοντας τῆς Εἰρήνης Χριστός, ὁ Προφήτης καὶ βασιλιάς Δαβὶδ εἶχε προαναγγεῖλει ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὅταν θά ἐγεννᾶτο, ὡς ἄνθρωπος, πάνω στή γῆ, θά ἔφερνε ὡς πολύτιμα δῶρα τοῦ οὐρανοῦ, ἀφ' ἐνός μὲν τὴν ἱκανοποίηση τοῦ βαθύτατου πανανθρώπινου πόθου γιὰ τὴν ἀπονομή δικαιοσύνης, ἀφ' ἑτέρου δέ τὴν ἐγκαθίδρυση μόνιμης καὶ ἀδιατάρακτης εἰρήνης μεταξύ ὅλων τῶν ἀνθρώπων: «Ἀνατελεῖ ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ δικαιοσύνη καὶ πλῆθος εἰρήνης» (Ψαλμ. οα' 7).

Δυστυχῶς, ὅμως, ὕστερα ἀπὸ 2000 χρόνια χριστιανικῆς ζωῆς τὸ νέο ἔτος 2011, τὴν ἑναρξη τοῦ ὁποίου πρὶν λίγες μέρες γιορτάσαμε, βρίσκει τὴν ἀνθρωπότητα γεμάτη ἀπὸ αἰμα-

τα καὶ σπαραγμούς. Ὅλοι ἀκούομε καθημερινά μεγαλόστομες διακηρύξεις γιὰ τὴν εἰρήνη, ἀλλὰ οἱ συνεχεῖς κατὰ τόπους πόλεμοι κρατοῦν σέ ἀγωνιώδη ἐπιφυλακὴ ὀλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα. Μάταια ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ κηρύσσει τὴν ἀγάπη καὶ τὴν ἀδελφосύνη μεταξύ τῶν λαῶν τῆς γῆς. Ὁ κλάδος τῆς εἰρήνης ἔχει ξηρανθεῖ καὶ ἀφανισθεῖ, γιατί δέν ποτίζεται πλέον ἀπὸ τὴ ζωηφόρο πηγὴ τῆς δικαιοσύνης. Ἡ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἔχει καταστεῖ σήμερα διαρκές καὶ πανανθρώπινο αἷτημα ἀνεκπλήρωτο, γιατί ἡ ἀνθρωπότητα δέν θέλει νά ἀντιληφθεῖ τὸν βαθύτερο, τὸν ὀργανικό σύνδεσμο, πού ὑπάρχει μεταξύ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς δικαιοσύνης. Εἰρήνη πραγματικὴ δέν εἶναι δυνατό νά ὑπάρχει, ἂν δέν ὑπάρχει δικαιοσύνη. Ἡ εἰρήνη πρέπει νά θεμελιώνε-

ται πάνω στη δικαιοσύνη. Ἡ εἰρήνη πρέπει νά ὑπάρχει ὡς ἄνθισμα τῆς δικαιοσύνης καί τῆς ἐλευθερίας.

Πρέπει ὅλοι νά τό ἐννοήσουμε καλά. Ἡ εἰρήνη δέν θά ἔλθει αὐτόματα σάν κάποιος ἀπό μηχανῆς θεός. Θά ἔλθει, ὡς συνέπεια καί καρπός τῆς προσπάθειας τῶν λαῶν νά ἐφαρμόζουν δικαιοσύνη. Πῶς εἶναι δυνατόν νά ὑπάρχει εἰρήνη πάνω στη γῆ, ὅταν οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν ἐθελουφυλοῦν στή δικαιοσύνη, καί ἐπικροτοῦν τήν ἀδικία, καί δέν διστάζουν νά ἐφαρμόσουν τόν νόμο τῆς ζούγκλας καί στίς ἀνθρώπινες κοινωνίες; Ὁ στραγγαλισμός τῆς δικαιοσύνης δημιουργεῖ διχόνοιες, καί ἔριδες, καί μάχες, καί πολέμους μεταξύ τῶν ἀνθρώπων, τῶν λαῶν καί τῶν ἐθνῶν, ἐνῶ ἡ ἐφαρμογή τοῦ δικαίου ικανοποιεῖ τό θεοφύτευτο στήν ἀνθρώπινη ψυχὴ αἴτημα τῆς ἀπονομῆς δικαιοσύνης καί συντελεῖ στήν ἐξασφάλιση διαρκοῦς καί μόνιμης εἰρήνης. Ἡ αὐθεντική εἰρήνη εἶναι εἰλικρινής καί σταθερὴ διακήρυξη ἀδελφοσύνης τῶν ἀνθρώπων καί τῶν δικαιωμάτων, πού ἔχουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, πλάσματα τοῦ ἴδιου Θεοῦ καί Πατέρα, νά ζήσουν καί νά εὐτυχήσουν στόν κόσμον αὐτό.

Σήμερα, δυστυχῶς, ἡ ἀνθρώπινη δικαιοσύνη ἔχασε τήν αὐθεντία τῆς θείας προέλευσής της, καί ἔχει κατακυλιήσει στή λάσπη τῶν σκοπιμοτήτων καί τῶν συναλλαγῶν. Σήμερα ἡ ἔννοια τῆς δικαιοσύνης σφαγιάζεται, καί τά στοιχειώδη δικαιώματα τῶν ἀνθρώπων καί τῶν λαῶν κατά τρόπο βάρβαρο ἀσύστολα καταστραγγαλίζονται. Σήμερα οἱ ἰθύνοντες τίς τύχες τοῦ κόσμου, οὔτε στό δίκαιο πιστεύουν, οὔτε στήν εἰρήνη, οὔτε στά ἀνθρώπινα δικαιώματα, οὔτε στήν ἐλευθερία, ἀποβλέπουν, ἀλλά στό συμφέρον καί τήν πολιτική τῆς ἰσχύος. Καί σήμερα, ὅπως καί παλιά στήν ἐποχὴ τῆς ἡγεμονίας τῶν Ἀθηνῶν, ἰσχύει ἡ φράση τοῦ σύγχρονου τοῦ Σωκράτη Θρασύμαχου τοῦ Χαλκηδόνιου: «Δίκαιον οὐκ ἄλλο τι ἢ τό τοῦ κρείττονος συμφέρον». Καί σήμερα, ὅπως καί παλιά, ὄχι τό δίκαιο τῶν ἀδικουμένων, ἀλλά τῶν ἀδικούντων ἡ ἰσχύς φαίνεται νά εἶναι ὁ κυρίαρχος κανόνας. Οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν, πού ἔχουν στά χέρια τους τίς τύχες τοῦ κόσμου, ὡς ὁδηγό τους ἔχουν τό συμφέρον τους καί ὡς ρυθμιστή τῶν ἐνεργειῶν τους τίς ἰδιοτελεῖς ἐπιδιώξεις τους. Τά ἀδιαμφισβήτητα δίκαια τῶν λαῶν, ἐφ' ὅσον δέν ἐναρμονίζονται μέ τά

δικά τους συμφέροντα, περιφρονοῦνται καί καταπατοῦνται. Καί καλύτερος μάρτυρας τῆς ἀπροκάλυπτης καί πανάθλιας αὐτῆς συμπεριφορᾶς τῶν ἰσχυρῶν τοῦ κόσμου τούτου, πού ἀποδεικνύει τήν ψυχικὴ νέφωση καί τήν ἠθικὴ ἀπαθλίωσή τους, εἶναι ἡ δική μας μαρτυρικὴ πατρίδα, πού γιὰ τριάντα ἐπτὰ τώρα χρόνια παραμένει θῦμα τῆς μαιφόνου διαθέσεως τῆς Τουρκίας, ἡ ὁποία τήν ἰσχύν καί τήν πολιτικὴ της ἀρύεται ἀπό τό δίκαιο τῶν στρατιωτικῶν ὀπλων. Εἶναι ἡ δική μας μικρὴ πατρίδα, πού ὁ αἱματηρὸς διαμελισμὸς της συνεχίζεται καί τό ὑπέροχο ἐπιστέγασμα τῆς ἀνθρώπινης ἀξιοπρέπειας, ἡ ἐλευθερία, ἐλεεινὰ κακοποιεῖται ἀπὸ τό ἱστορικὸ κακούργημα τῆς εἰσβολῆς καί τῆς παρατεινόμενης τουρκικῆς κατοχῆς, ἐνῶ οἱ ἠγῆτορες τοῦ κόσμου τούτου, πού εἶχαν ἀνεχθεῖ τό 1974 τήν τουρκικὴν κακουργία, ἐξακολουθοῦν καί σήμερα νά ὑποστηρίζουν τήν ἀφόρητη τουρκικὴ ἀδικοπραγία, ἀποστειρώνοντας ἔτσι τήν πολιτικὴ τους ἀπὸ κάθε ἔννοια ἠθικῆς καί δικαίου.

Αὐτό πού συμβαίνει σήμερα στήν Κύπρο, εἶναι ἓνα τεκμήριο τῆς προχωρημένης ὑποκρισίας καί ἀναισχυντίας τῶν κυριάρχων τοῦ κόσμου τούτου, πού ἐννοοῦν τήν εἰρήνη ὡς ἀποτελέσμα ἀλχημικῶν συμβιβασμῶν καί ἐξυπηρετήσεως ὑλικῶν συμφερόντων μόνο, καί ὄχι ὡς ἄνθισμα τῆς δικαιοσύνης καί τῆς ἐλευθερίας. Γιὰ νά σταματήσει αὐτὴ ἡ ἀλλοίωση τῆς δικαιοσύνης καί νά ἔλθει μόνιμη καί σταθερὴ εἰρήνη, καί ἔτσι νά παύσει ἡ ἀνθρωπότητα νά κυλιέται στήν ἄβυσσο τῆς καταστροφῆς, θά πρέπει ἡ δύναμη νά τεθεῖ στήν ὑπηρεσία τοῦ δικαίου, καί ὄχι τό δίκαιο στήν ὑπηρεσία τῆς δυνάμεως, γιατί δίκαιο δέν εἶναι ὅ,τι εἶναι ἰσχυρό, ἀλλὰ ὅ,τι εἶναι ἠθικό.

Ὁ θρίαμβος τῆς εἰρήνης ἐπιτυγχάνεται, ὅταν αὐτὴ συγκρατιῶνται μέ τὴ δικαιοσύνη, τήν ἐλευθερία καί τήν ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια. Ἄς ἰκετεύσουμε λοιπὸν τόν θεῖον ἄνθρωπον Λυτρωτὴ μας Χριστό νά φωτίζει καί νά κυβερνᾷ τὴ σκέψη καί τίς ἀποφάσεις τῶν ἡγετῶν τοῦ κόσμου τούτου γιὰ τήν ἐπικράτηση τῶν ὑψηλῶν, πανανθρώπινων ἰδανικῶν τῆς εἰρήνης, τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἐλευθερίας, καί τοῦ σεβασμοῦ τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, γιὰ τήν ἐπικράτηση ὅλων αὐτῶν, τὰ ὁποία δέν εἶναι πλέον ἀπλῶς ἰδανικά, ἀλλὰ ὑπαρξιακὰ ἀναγκασιότητα τῆς ἀνθρωπότητας. ■